

Bemærkninger til forslaget

Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet har sat regelforenkling og afbureaukratisering højt på dagsordenen. I folketingsåret 1996-97 fremsatte Venstre og Det Konservative Folkeparti et fælles beslutningsforslag (beslutningsforslag nr. B 127), hvor regeringen blev pålagt at nedbringe og forenkle regelmængden samt lette de administrative byrder. Dette beslutningsforslag er et led i en række af konkrete beslutningsforslag om regelforenkling og en opfølgning på beslutningsforslaget fra folketingsåret 1996-97. Beslutningsforslaget er en genfremsættelse. Se beslutningsforslag nr. B 90 fra folketingsåret 1997-98 (1. samling), Folketingstidende 1997-98 (1. samling), forhandlingerne s. 4164 og tillæg A s. 2771 og 2772.

I landzonen må der som hovedregel ikke foretages udstykning, opføres ny bebyggelse eller ske ændringer i anvendelsen af bebyggelse og arealer, uden at landzonemyndigheden tillader det. I dag er det amterne, der har denne myndighed.

Forslagsstillerne har den holdning, at de folk, som lever og bor i naturen, har den fornødne respekt for den. Mange har valgt at bo på landet, fordi de kan lide at bo tæt ved naturen. Ofte lever de endda af naturen, og deres familier har boet der i generationer. Forslagsstillerne har derfor tillid til, at de forvalter naturen godt. Vi glæder os over, at folk bruger naturen, og at der er folk, der vælger at bo i landdistrikterne. Selvfølgelig skal der være regler, men disse regler håndhæves bedst af de mennesker, der er valgt i området. Derfor skal beslutninger om udstykning og byggeri i landdistrikterne lægges ud til kommunerne. De har lokalkendskabet, og de er tættere på borgerne. De er derfor bedre til at vurdere, om en beslutning er god eller dårlig for det lokale miljø. Beslutningerne vil være under tæt politisk kontrol, fordi borgerne kan henvende sig til deres lokale politikere, hvis de er utilfredse med disses beslutninger.

Amterne bør kun fastlægge rammerne i regionplanerne, hvorefter det er kommunerne, der træffer de konkrete beslutninger. Undersøgelser har vist tilfredshed hos både amter og kommuner med denne foreslåede opgavefordeling.

I dag, hvor det er amterne, der træffer den endelige afgørelse, er der meget dobbeltadministration. En »zonesag« skal både behandles i kommunen og i amtet. Det vil sige, at kommunens tekniske forvaltning først skal ud for at besigtige området og derefter forelægge sagen i kommunens tekniske udvalg. Herefter skal sagen sendes videre til amtsrådet, som så laver nøjagtig det samme arbejde. Det er dyr dobbeltadministration, og også derfor bør landzonekompetencen ligge hos kommunerne.

Et eksempel på dobbeltadministration og manglende kendskab til lokalområdet er en sag om en murermester i Brønderslev Kommune, der ønskede at opføre en lagerhal til sin murerforretning. Murermesteren var tvunget til at flytte sin forretning et par hundrede meter, fordi han var opsagt i sit lejemål. Til den nye forretning ønskede han at opføre en lagerhal. Kommunen gav tilladelse, men amtet meddelte afslag med en begrundelse om, at det ville være i strid med de landskabelige og planlægningsmæssige hensyn. Amtet havde dog tidligere givet tilladelse til, at den samme murermester kunne opføre en lagerhal et andet sted i den samme landsby, og i afslaget foreslog man en alternativ placering i samme landsby. Amtet afviste altså med henvisning til landskabelige og planlægningsmæssige hensyn, men tilkendegav indirekte, at disse hensyn ikke havde betydning få hundrede meter fra den foreslåede placering af lagerhallen. Landsbyen ligger i et jordbrugsområde, og der plejer ikke at være naturmæssige og landskabelige hensyn i jordbrugsområder. Sagen blev anket til Naturklagenævnet, der imod amtets indstilling gav tilladelse til, at murermesteren kunne opføre sin lagerhal.